

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 9 rozhodl samosoudkyní Mgr. Denisou Durdíkovou v hlavním líčení konaném dne 20. března 2013 v Praze

t a k t o :

Obžalovaný

Ing. K. B.,

nar. XX.XX.XXXX v P., trvale bytem P., doručovací adresa P.

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š ť u j e

obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9, sp. zn. 1 ZT 102/2012 ze dne 4.6.2012 pro jednání právně kvalifikované jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím,

ž e

v průběhu doby výkonu funkcí v dozorčí radě spol. D. p. hl. m. Prahy a.s., se sídlem P., IČ XXXXX, zamlčel podstatnou skutečnost týkající se překážky, která bránila ve výkonu těchto jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady této společnosti, které vykonával v období od

14.3.2007 do 4.8.2011, když zamlčel valné hromadě spol. D. p. hl. m. Prahy a.s. tu podstatnou skutečnost, že na spol. P. P. a.s. se sídlem P. IČ XXXXXX, ve které vykonával v době od 1.5.2005 dosud funkci člena dozorčí rady, byl na základě usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn.: MSPH 93 INS 3718/2008-B-44 ze dne 5.12.2008 prohlášen s účinkem od 5.12.2008 konkurs na majetek této společnosti, čímž nastala dle § 381 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník, výše uvedená překážka ve výkonu jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. Prahy a.s., neboť členem statutárního orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs a zamlčením výše uvedené překážky nemohla valná hromada spol. D. p. hl. m. Prahy a.s. obviněného v zákonné tříměsíční lhůtě z vykonávané funkce odvolat nebo potvrdit jeho volbu dle § 361 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. a jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. Prahy a.s. tak dle § 381 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. zanikla uplynutím této tříměsíční lhůty od vzniku výše uvedené překážky, tedy zanikla ke dni 5.3.2009, kdy obviněný od této doby pobíral do konce období výkonu jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. Prahy a.s., tedy do 4.8.2011, z důvodu zamlčení výše uvedené podstatné skutečnosti neoprávněně mzdu a odměny související s výkonem funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. Prahy a.s., čímž neoprávněně získal částku nejméně ve výši 289.391,- Kč, ke škodě této společnosti,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr.řádu se D. p. hl.m.Prahy, a.s., P. odkazuje s nárokem na náhradu škody **na řízení ve věcech občanskoprávních.**

O d ů v o d n ě n í:

Po provedeném hlavním líčení učinil soud skutkové závěry, plynoucí z výroku rozsudku, tedy dospěl k závěru, že skutek, pro který byl obžalovaný postaven před soud, se stal, avšak není trestným činem.

V hlavním líčení soud vyslechl obžalovaného, který rozhodně popřel, že by se žalovaného jednání dopustil. Obžalovaný odmítl, že by jednal v úmyslu zamlčením rozhodných skutečností se na úkor cizího majetku obohatit, jak je mu kladeno obžalobou za vinu. Navíc je i nadále přesvědčen, a to v duchu právního stanoviska k problematice výkladu ustanovení § 381 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen OBCHZ), že doposud u něj nenastala překážka výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodní společnosti. Tedy je toho názoru, že taková překážka neexistovala ani v případě jeho členství v dozorčí radě D. p. hl. m. Prahy, čehož se týká i podaná obžaloba, na jejímž základě v této věci stojí před soudem. K předmětnému právnímu stanovisku uvedl, že byl účasten i procesu jeho zadávání, přičemž k tomu došlo na podzim roku 2008. Právní stanovisko bylo zadáno ke zpracování seskupením T., kde byl obžalovaný rovněž účasten, a to v souvislosti se svým tehdejší zaměstnáním, když pracoval v K. a.. Právě jako její zástupce byl vyslán do seskupení T., aby se účastnil jeho činnosti ve vztahu k zastoupení zájmů K. a. při řešení problematiky skupiny „Sklo porcelán“. Právě s ohledem na již tehdy řešenou jeho přítomnost ve statutárních orgánech společností, jejichž situace nebyla optimální a mohla nastat i okolnost obecně předjímaná citovaným ustanovením OBCHZ, zadalo seskupení T. uvedený právní rozbor. O

stanovisko byla požádána advokátní kancelář B. & M., přičemž v uvedeném seskupení nebyl nikdo, kdo by byl kompetentní v této právní otázce zaujmout odborně relevantní stanovisko. Sám obžalovaný nemá právní vzdělání, toliko v rámci svého vysokoškolského studia, ekonomického zaměření absolvoval zkoušku ze základů práva. Žádné další vzdělání v oboru právo nemá. I proto se plně spolehl na vyslovený právní názor ve vypracovaném stanovisku, když jeho zpracovatele pokládal za osobu právně erudovanou a neměl relevantní důvod o takovém stanovisku pochybovat. Obsah stanoviska mu byl znám bezprostředně poté, co bylo zadavateli doručeno. Jednalo se tedy o období podzimu 2008, přičemž samo stanovisko je datováno dnem 10.9.2008. Obžalovaný se vyjádřil i ve vztahu k jednání, pro něž byl trestně stíhán Obvodním soudem pro Prahu 2, když v té věci byl pravomocně zproštěn obžaloby. I ve vztahu k této, již skončené, věci, bylo předmětem posouzení soudem mimo jiné i to, zda v okamžiku jeho znovuzvolení za člena dozorčí rady společnosti Ž. S. D. existovala na jeho straně zákonná překážka pro výkon takové funkce, a to ke dni volby. Obžalovaný se v tomto případě, tedy na sklonku roku 2009, domníval, že nikoli, přičemž před svým zvolením seznámil kompetentní osoby se zněním právního stanoviska, které je již zmiňováno. Ve vztahu k D.p. však byla situace poněkud odlišná, když již z doby předcházející prohlášení konkurzu na společnost P. P. byl členem dozorčí rady a k prohlášení konkurzu došlo až v průběhu funkčního období. Právě to bylo důvodem toho, proč ani neseznámil k tomu příslušný orgán se situací ve vztahu ke společnosti P. P., kde byl rovněž členem dozorčí rady, když jednal pod dojmem vypracovaného právního stanoviska, že překážka ve výkonu funkce u něj nenastala. Protože se aktuálně ani neřešila jakákoli okolnost, spojená se členstvím ve statutárním orgánu společnosti D. p. hl. m. Prahy, když funkční období plynulo, nebylo tedy znovu rozhodováno o takové funkci, tak jako ve druhém případě, pak jej ani nenapadlo danou okolnost sdělovat. Závěrem obžalovaný zdůraznil, že on sám nemá právnické vzdělání, o odbornosti zpracovatele právního stanoviska neměl důvod pochybovat, navíc se necítí být kompetentním k výkladu ustanovení obchodního zákoníku za situace, když i odborná veřejnost výklad předmětného ustanovení OBCHZ nepokládá za jednoznačný.

Soud vyslechl svědky tak, jak mu bylo uloženo usnesením Městského soudu v Praze, sp. zn. 9To 16/2013, jímž bylo rozhodnuto o odvolání státního zástupce proti rozsudku nalézacího soudu ze dne 12.12.2012, když rozsudek byl zrušen a soudu první instance bylo uloženo doplnění dokazování a nové rozhodnutí ve věci samé. Jako svědek byl slyšen Ing. M. D., bývalý generální ředitel společnosti D. p. hl. m. Prahy, který ve společnosti působil v době, kdy obžalovaný zastával funkci člena dozorčí rady D. p. hl. m. Prahy. Svědek se vyjádřil rámcově v tom smyslu, že danou problematiku zaregistroval až v návaznosti na trestní oznámení sdružení O., které směřovalo vůči managementu D. p.. Po dobu svého působení ve společnosti nezaznamenal, že by obžalovaný předmětnou záležitost řešil s valnou hromadou D. p., tedy s Radou hl. m. Prahy, jejichž zasedání se někdy přímo účastnil, resp. mu byly zasílány zápisy z takových zasedání. Nepamatuje si, že by kdy byla předmětem projednání Radou jakákoli oznámení obžalovaného, že by na jeho straně vznikla překážka výkonu funkce člena dozorčí rady. Obžalovaný nikdy jemu samotnému nesdělil ničeho v uvedeném směru, tedy že by u něj měla taková překážka nastat. Až když spolu hovořili poté, co bylo podáno již zmíněné trestní oznámení, které bylo i medializováno, pak mu obžalovaný sdělil, že je daná problematika složitou právní otázkou a on se domnívá, že taková překážka u něj nenastala. V identickém duchu vypověděl i další svědek, JUDr. Ing. M. L., který zastával funkci člena dozorčí rady D. p. hl. m. Prahy, následně i jejího předsedy, a to v roce 2011. Oba slyšení svědci se rovněž ve shodě vyjádřili k tomu, jak se po podání trestního oznámení řešila situace mezi akciovou společností a obžalovaným ve vztahu k výplatě odměn za výkon funkce člena dozorčí rady. Oba svědci uvedli, že vzájemné vypořádání stran, resp. jednání o něm bylo obecně avizováno, mělo k němu dojít již od

počátku řešení vyvstalé situace, ale zejména pro řešení zásadnějších otázek chodu akciové společnosti bylo jednání odsouváno na pozdější dobu. To i pod dojmem právního rozboru situace, který zadalo vedení společnosti, a to jednak ve vztahu k analýze otázky vzniku překážky výkonu funkce člena dozorčí rady u obžalovaného, k čemuž bylo toliko získáno stanovisko, že se jedná o značně právně komplikovanou záležitost, jednak k posouzení běhu, resp. konce promlčecí lhůty pro případný nárok z titulu bezdůvodného obohacení. Protože taková lhůta měla skončit až v březnu 2013, měla společnost dostatečný prostor pro jednání s obžalovaným a za doby působení obou svědků ve společnosti nebylo takové jednání vedeno tak, aby došlo k dohodě.

Soud dále provedl listinné důkazy, které předložil stranám k nahlédnutí. Takto soud měl k dispozici samotné trestní oznámení sdružení Oživení, které směřovalo vůči managementu D. p. hl.m.Prahy, z něhož se podávají oznamované informace, že v důsledku jednání členů statutárního orgánu společnosti došlo k neoprávněným výplatám odměn za výkon funkce v dozorčí radě obžalovanému, když mu ze zákona funkce zanikla ke dni 5.3.2009, a to v důsledku nerozhodnutí valné hromady společnosti ve smyslu § 38l odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb., OBCHZ o tom, zda se ve funkci potvrzuje či se z ní odvolává, a to na základě vzniku překážky výkonu funkce ve smyslu ustanovení § 38l OBCHZ. K takovému zániku funkce došlo dle tvrzení trestního oznámení marným uplynutím tříměsíční lhůty ode dne vzniku překážky, v níž mělo být dle citovaného zákonného ustanovení § 38l odst. 6 OBCHZ valnou hromadou společnosti rozhodnuto. Předmětnou překážkou ve výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti u obžalovaného mělo být prohlášení konkursu Městským soudem v Praze na společnost P. P. a.s. ke dni 5.12.2008, v níž tehdy obžalovaný zastával rovněž funkci člena dozorčí rady. Soud vyšel i z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5.12.2008, č.j. MSPH-93 INS 3718/2008–B-44, jímž prohlásil na uvedenou společnost P. P. a.s., IČ: XXXXXX konkurs, přičemž účinky rozhodnutí o prohlášení konkursu nastaly týž dnem. Obžalovaný B. byl členem dozorčí rady této společnosti od 22.6.2005, což soud zjistil z výpisu z obchodního rejstříku. Z výpisu z obchodního rejstříku obchodní firmy D. p.hl. m. Prahy, akciová společnost soud zjistil, že obžalovaný byl zvolen členem dozorčí rady dne 14.3.2007, což je doloženo i usnesením Rady hl. m. Prahy č. 323 ze dne 13.3.2007, jež pojednává mimo jiné i o zvolení obžalovaného členem dozorčí rady ke dni 14.3.2007. Rada hl. m. Prahy dne 13.3.2007, v působnosti valné hromady akciové společnosti D. p. hl. m. Prahy, obžalovaného zvolila všemi svými 11 hlasy členem dozorčí rady společnosti. Následně se stal volbou ode dne 7.4.2010 předsedou dozorčí rady. Dále soud předkládal k nahlédnutí i usnesení téhož orgánu č. 559 ze dne 26.4.2011, jímž bylo vzato na vědomí uplynutí funkčního období obžalovaného jako člena dozorčí rady, a to ke dni 14.3.2011. Soud konstatoval i stanovy obchodní společnosti D. p. hl. m. Prahy, akciová společnost. Ze sdělení Ředitele Magistrátu hl. m. Prahy bylo zjištěno, že Magistrát nedisponuje žádným zápisem Rady, z něhož by bylo zjištěno, že obžalovaný učinil vůči Radě, tedy valné hromadě společnosti D. p. hl.m. Prahy, oznámení o vzniku zákonné překážky výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti, resp. není jejich obsahem, že by obžalovaný předkládal jakékoli listiny či by byly předmětem projednávání jakékoli listiny nebo informace, týkající se obžalovaného. Soud předložil k nahlédnutí i právní rozbor problematiky ustanovení § 38l OBCHZ, podaný JUDr. A. C., B.&M. v.o.s. pro zadavatele T. D. F., datovaný dnem 10.9.2008, který byl založen do spisu již v přípravném řízení obžalovaným. Dále měl soud k dispozici i materiály, jež se vztahují k působení obžalovaného v dozorčí radě společnosti Ž. S. D., a.s., včetně písemného vyjádření předsedy představenstva. Působení obžalovaného v této právnické osobě bylo předmětem jiného jeho trestního stíhání, v němž rozhodoval Obvodní soud pro Prahu 2, když stejnopis rozsudku tohoto soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8T 276/2011 je rovněž součástí spisu. Soud vyžádal a jako listinný důkaz provedl upřesňující vyčíslení výše odměn,

vyplacených D. p. hl. m. Prahy, akciová společnost obžalovanému za činnost provedenou za období od 5.3.2009 do 14.3.2011, když takto bylo obžalovanému vyplaceno 269.042,-Kč. Rovněž soud konstatoval jím vyžádanou zprávu D. p. hl. m. Prahy ze dne 4.12.2012, že společnost doposud nejednala s obžalovaným ohledně jeho stanoviska k vyplaceným peněžním prostředkům, avšak v nejbližší době hodlá obžalovaného v uvedené záležitosti kontaktovat. Obžalovaný založil do spisu listinný materiál, jenž byl proveden jako důkaz a který postihuje jednání se společností R. P., a.s. o narovnání, když obžalovaný i v této společnosti působil obdobně jako ve společnosti D. p. hl. m. Prahy, když předmětem připravované dohody je vypořádání vzájemných vztahů. Procesním stranám byla po zrušení prvního vyhlášeného rozsudku předložena k nahlédnutí dohoda o narovnání mezi R. P., a.s. a obžalovaným, která byla uzavřena dne 6.2.2013, dále dohoda o narovnání ze dne 4.3.2013 o vypořádání vzájemných pohledávek mezi obžalovaným a D. p. hl. m. Prahy, a.s.. Z této plyne, že částečně došlo k započtení vzájemných pohledávek, vzešlých D. p. z titulu neoprávněného pobírání výplat odměn obžalovaným za výkon funkce člena dozorčí rady poté, co mu funkce zanikla, a naopak obžalovanému z titulu faktického výkonu takové činnosti i v době, kdy jeho funkce zanikla. Nad rámec započtení se obžalovaný zavázal zaplatit D. p. u hl. m. Prahy, a.s. částku 56.538,-Kč, čímž dle vzájemné dohody budou veškeré vzájemné pohledávky bezzbytku vyrovnány.

Dle § 38l OBCHZ statutárním orgánem, členem statutárního nebo jiného orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs. Překážka působí vůči tomu, kdo vykonával funkci statutárního orgánu, člena statutárního nebo jiného orgánu v právnické osobě alespoň jeden rok před podáním insolvenčního návrhu na její majetek. Překážka trvá po dobu tří let ode dne právní moci usnesení o zrušení konkursu po splnění rozvrhového usnesení nebo proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující, nebo usnesení o zamítnutí insolventního návrhu pro nedostatek majetku. § 38l odst. 6 OBCHZ stanoví, že nastane-li překážka výkonu funkce v době, kdy osoba, jíž se tato skutečnost týká, je statutárním orgánem, členem statutárního orgánu nebo jiného orgánu právnické osoby, příslušný orgán, jakmile se o tom dozví, ji odvolá, anebo potvrdí její volbu či jmenování. Jestliže k potvrzení volby nebo jmenování nedojde do tří měsíců ode dne, kdy nastala překážka výkonu funkce, výkon funkce zaniká posledním dnem této lhůty.

Při své rozhodovací činnosti o vině obžalovaného soud vycházel z výpovědi samotného obžalovaného, slyšených svědků, jakož i provedených listinných důkazů. Na podkladě provedeného dokazování v rámci hlavního líčení, když soud hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech zjištěných okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu, má soud za prokázané, že obžalovaný nesdělil Radě hl. m. Prahy, mající působnost valné hromady akciové společnosti D. p. hl. m. Prahy, tedy orgánu, jímž byl zvolen členem dozorčí rady, že u něj dnem 5.12.2008 nastala překážka výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti ve smyslu § 38l odst. 1 OBCHZ, když tímto dnem byl prohlášen konkurs na společnost P. P. a.s., jejíž dozorčí rady byl členem. Dále má soud za prokázané, že i v důsledku tohoto neoznámení se příslušný orgán nedozvěděl o existenci překážky výkonu funkce, ze kteréhožto důvodu nebylo ve tříměsíční lhůtě ode dne vzniku překážky rozhodnuto o odvolání či potvrzení obžalovaného ve funkci, důsledkem čehož došlo uplynutím této lhůty ke dni 5.3.2009 u obžalovaného k zániku výkonu funkce člena, resp. předsedy dozorčí rady D. p. hl. m. Prahy a.s.. Na těchto podkladech dospěl soud k závěru o prokázání výplaty odměny za výkon funkce člena dozorčí rady, resp. jejího předsedy obžalovanému, a to za období počínaje 6.3.2009, bez právního titulu. Obžalovanému tak byly vyplaceny odměny v celkové výši 269.042,-Kč, tedy v objemu plateb

poukázaných ve prospěch účtu obžalovaného ve výplatních termínech počínaje dubnem 2009, když právě v tomto měsíci byla vyplacena částka za výkon funkce z měsíce března 2009. Rovněž má soud za prokázané, že ke dni 4.3.2013 došlo k uzavření dohody o narovnání vztahů mezi obžalovaným a D.p. hl.m. Prahy. Uvedené jednání obžalovaného je prokazováno i listinami, když ze zprávy Ředitele Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 10.12.2012 vyplynulo, že obžalovaný ve vztahu k příslušnému orgánu společnosti, jímž je valná hromada, tedy Rada hl. m. Prahy, neučinil oznámení o vzniku překážky výkonu funkce člena dozorčí rady. Vznik takové překážky je doložen usnesením Městského soudu v Praze, sp. zn. MSPH 93 INS 3718/2008-B-44 ze dne 5.12.2008, jímž byl prohlášen konkurs na společnost P. P. a.s., kde byl obžalovaný členem dozorčí rady již od roku 2005. Povinnost obžalovaného oznámit příslušnému orgánu tento vznik překážky plyne z logického výkladu ustanovení § 38l odst. 6 OBCHZ, který stanoví „...příslušný orgán, jakmile se o tom dozví...“ Aplikací logického způsobu výkladu této pasáže citovaného zákonného ustanovení je na místě uzavřít, že je to právě osoba, které se vzniklá překážka dotýká, kdo má primárně příslušný orgán vyrozumět o jejím vzniku. V tomto případě to byl obžalovaný, komu tato povinnost plynula přímo ze zákona, nicméně ji nesplnil. Soud se dále jako předběžnou otázkou musel zabývat samotným výkladem ustanovení § 38l OBCHZ. Soud tak dospěl k závěru ze samotné dikce ustanovení § 38l OBCHZ, že je prokázán zánik výkonu funkce člena dozorčí rady obžalovaným ke dni 5.3.2009, tedy marným uplynutím lhůty stanovené § 38l odst. 6 OBCHZ. V tomto ohledu nemá soud pochybnosti o datu, k němuž výkon funkce zanikl ze zákona, neboť počátek běhu lhůty, v níž má být volba potvrzena či má být osoba odvolána, je jasně definován v § 38l odst. 6 OBCHZ, a to odkazem na § 38l odst. 1 OBCHZ, tedy na okamžik prohlášení konkursu na jinou společnost, kde osoba zastává stejnou či obdobnou funkci. Ustanovení § 38l odst. 3 OBCHZ upravuje odlišný institut, a to délku trvání doby, po kterou nastalá překážka působí, tedy délku období, po které, nenastane-li jiný mechanismus, s nímž zákon počítá, nemůže konkrétní osoba takovou funkci i nadále zastávat. Jedná se tak o institut odlišný od institutu okamžiku vzniku předmětné překážky. Takový právní názor byl vysloven i rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky pod sp.zn. 29 Odo 455/2005. Vzhledem k výše uvedenému, zejména v návaznosti na dikci ustanovení § 38l odst. 6 OBCHZ, má soud za prokázané, že vyplácené odměny, které byly akciovou společností D. p. hl. m. Prahy vyčísleny, byly obžalovanému vypláceny nikoli po právu, neboť i kdyby obžalovaný fakticky činnost v rámci domnělé funkce vykonával, nečinil tak jako oprávněná osoba, když výkon jeho funkce ze zákona zanikl ke dni 5.3.2009. Dále je tato skutečnost, vyjma doznání obžalovaného, v zásadě prokazována i svědectvími obou slyšených svědků Ing. D. a JUDr. Ing. L., kteří za dobu svého působení ve společnosti D. p. hl. m. Prahy nezaregistrovali, že by obžalovaný takové oznámení vůči kompetentnímu orgánu společnosti (tj. vůči valné hromadě) učinil, i když na druhou stranu v takových orgánech oni sami nepůsobili.

Potud se soud v zásadě ztotožnil s podanou obžalobou, avšak na rozdíl od ní, po provedeném nalézacím řízení, odlišně posoudil subjektivní stránku jednání obžalovaného ve vztahu k takto prokázanému jednání. Obžalovaný jednoznačně uvedl, přičemž jeho výpověď nebyla v žádném ohledu výsledkem provedení dokazování znevěrohodněna, že uvedeného jednání, tedy nesdělení skutečnosti, že vůči společnosti, ve vztahu k níž byl prohlášen konkurs a jejíž dozorčí rady byl členem, se dopustil za obeznámení se se závěry právního rozboru ustanovení § 38l OBCHZ advokátní kanceláří B.&M., v.o.s. Obžalovaný uvedl, že neměl důvod pochybovat o relevanci uvedeného právního stanoviska, zpracovatele stanoviska pokládá za odborníka a nemá tak důvod pochybovat o jeho právních závěrech. Pod dojmem takto prezentovaného právního rozboru se domnívá až do dnešní doby, že překážka ve výkonu funkce u něj doposud ani nenastala, když okamžik, kdy tato nastupuje, je podle stanoviska spornou právní otázkou, přičemž stanovisko, a pod jeho vlivem i on sám, se kloní

k názoru, že nastane až okamžikem pravomocného skončení konkursního řízení, resp. rozhodnutí o zrušení konkursu pro jeho vypořádání či nedostatek majetku. Obžalovaný rovněž uvedl, že nemá vyšší právní povědomost než běžný občan, proto se spolehl na správnost názoru odborníka a v jeho duchu i jednal. Právě proto neučinil ani vůči Radě hl. m. Prahy, mající působnost valné hromady společnosti D. p. hl. m. Prahy, žádné oznámení. Obžalovaný vysvětlil, proč ve vztahu k jiné společnosti- Ž.S. D., a.s. nastalou situaci společnosti P. P., a.s. uvedl a doložil jí i výše uvedené právní stanovisko. Učinil tak pro odlišnou situaci, neboť v Ž. S. D., a.s. byl znovu volen za člena statutárního orgánu společnosti, zatímco v případě jeho členství v dozorčí radě D. p. hl. m. Prahy, a.s. mu funkční období stále plynulo. Protože se domníval, a to na základě právního stanoviska, že žádná rozhodná okolnost, která by cokoli ve vztahu k funkci člena dozorčí rady měnila, u něj nenastala, neměl ani důvod, proč by cokoli Radě hl. m. Prahy sděloval. Soud hodnotí výpověď obžalovaného jako věrohodnou, logickou, netrpící žádnými vnitřními rozpory. Soud tak dospěl v otázce posouzení viny obžalovaného k témuž závěru, jako při prvním vyhlášení rozsudku v této trestní věci dne 12.12.2012, když po jeho zrušení a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí soud pokračoval v dokazování, které za plného respektování závazného právního názoru odvolacího soudu ve smyslu § 264 odst. 1 tr. řádu doplnil o výsledky dvou svědků, a to Ing. D.a a JUDr. Ing. L., a listinné důkazy. Nově zajištěné důkazy však nepřispěly ničím ke změně důkazní situace oproti předchozímu stavu.

Jak již výše uvedeno, žádný z provedených důkazů obhajobu obžalovaného nevyvrátil, ani nezpochybil, naopak veškeré provedené důkazy ji plně podporují. Proto soud uzavírá, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný jednal ve vztahu k jinak prokázanému jednání po subjektivní stránce zaviněně, resp. ve formě úmyslného zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 tr. zákoníku. Takový úmysl by musel směřovat nejen k úmyslnému zamlčení podstatné okolnosti, ale i k samotnému obohacení se na úkor cizího majetku, jak žádá základní skutková podstata přečinu podvodu ve smyslu § 209 odst. 1 tr. zákoníku, popř. ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení by se muselo jednat o zaviněné jednání nejméně nedbalostní povahy podle § 16 odst. 1 tr. zákoníku. Jestliže obžalovaný jednal za znalosti právního stanoviska, jehož text sám založil již v přípravném řízení do trestního spisu, když toto znal již od podzimu 2008, pak soud uzavírá, že po obžalovaném nebylo možno spravedlivě požadovat, aby projevil vyšší míru právní erudice, než samotný zpracovatel stanoviska, jenž je právníkem-odborníkem, a postupoval v rozporu s ním. Předmětné právní stanovisko bylo podáno jako komparace právních názorů na výklad příslušného ustanovení OBCHZ, přičemž je podaly kapacity v oblasti obchodního práva. Zpracovatel právního stanoviska oba názory rozebral a přiklonil se k jednomu z nich za konstatování, že se jedná o materii po odborné stránce složitou, nejednoznačně vykládanou i pojímanou odbornou veřejností. Sám obžalovaný nemá právnické vzdělání a stěží lze po něm žádat, aby toliko na základě faktu, že se po delší období pohybuje v podnikatelském prostředí a zastává funkce ve statutárních orgánech právnických osob, aby proto měl vyšší právní povědomost než odborníci na oblast práva obchodního. Podle přesvědčení nalézacího soudu naopak tuto protřelost podnikatelským prostředím, resp. častou účastí ve orgánech právnických osob, konkrétně povětšinou dozorčích radách, obžalovaný naopak projevil tím, že bylo přistoupeno k vypracování odborného právního stanoviska k problematice vzniku překážky výkonu funkce ve statutárním orgánu společnosti, tzn. že tímto způsobem projevil obecnou povědomost o faktu, že by se mohlo jednat o oblast problematiku v návaznosti na situaci některých společností, v nichž tehdy působil na obdobných postech. Uvedenou exponovanost obžalovaného v právnických osobách však nelze pojímat jako faktor, který by z něj měl činit osobu práva znalejší osob-odborníků, tedy osob vzdělaných v oblasti práva, specializujících se navíc konkrétně na právo obchodní. Soud takto nikterak svým názorem,

v jehož duchu posoudil prokázaný skutkový děj, nevybočil z obecně platné zásady, že neznalost zákona neomlouvá. Naopak za plného respektu k ní ji v tomto konkrétním případě, tedy za zohlednění všech prokázaných okolností jednání obžalovaného, dále vyložil, a to plně v intencích rozhodovací praxe Nejvyššího soudu České republiky. Nejvyšší soud ČR rozhodoval ve věci, v jejímž rámci posuzoval právě i otázku naplnění subjektivní stránky jednáním domnělého pachatele trestného jednání za situace, v níž tento jedná pod dojmem a za znalosti právních rad advokáta. Ve svém rozhodnutí 5 Tdo 848/2010 ze dne 19.1.2011 tak Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že „jestliže se laické osoby spolehnou na právní rady advokáta jako osoby práva znalé, aniž by zde byly nějaké konkrétní okolnosti, ze kterých by mohly usuzovat na nesprávnost takových rad, nelze u nich zpravidla dovodit úmyslné zavinění...“. Sám obžalovaný uvedl, že neměl jakýkoli důvod domnívat se, že by předmětné stanovisko, zpracované renomovanou advokátní kanceláří, zastávalo nesprávný právní názor v dané otázce. Nikdy nebyl v předmětné době konfrontován s opakem. I proto se domníval, že jedná v intencích relevantního výkladu zákonného ustanovení OBCHZ.

Pokud bylo obžalobou namítáno, že povinností obžalovaného bylo dostát svým zákonným povinností a valné hromadě sdělit vznik překážky ve výkonu funkce a ponechat na další rozhodovací činnosti takového kompetentního orgánu, jak s informací naloží, což obžalovaný nesplnil, pak v tomto ohledu není jakéhokoli sporného bodu. Tuto povinnost obžalovaného nalézací soud opakovaně konstatoval, stejně tak i její porušení, byť současně nelze přehlédnout, že obžalovaný nebyl jediným, kdo o prohlášení konkurzu na společnost P. P. věděl, stejně tak jako o jeho působení v dozorčích radách různých, dalších společností. Nikoli jen a výhradně on sám mohl být tím, kdo předmětnou skutečnost mohl k tomu příslušnému orgánu, tj. valné hromadě společnosti D. p. hl. m. Prahy sdělit. Pokud však obžalovaný jednal v přesvědčení, plynoucím z podaného odborného stanoviska advokáta, že taková překážka nenastala, pak ani nelze obžalovanému k tíži klást, že takovou okolnost příslušnému orgánu nesdělil, jestliže byl v přesvědčení, že taková okolnost neexistuje. Že se tomu tak skutečně domníval je prokazováno i faktickými projevy jeho jednání, které činil v době, zahrnující jeho neoprávněný výkon funkce člena dozorčí rady D. p. hl. m. Prahy, konkrétně v závěru roku 2009. Tehdy v jiné společnosti, kde byl nově volen za člena její dozorčí rady, na podporu svého prohlášení, že u něj neexistuje žádná okolnost, jež by zapříčinila nemožnost zastávat takovou funkci či pozici, doložil právě již opakovaně citované stanovisko advokáta z advokátní kanceláře B.&M., v.o.s. Tento fakt je prokazován výpovědí samotného obžalovaného, ale i písemným vyjádřením předsedy představenstva dotčené společnosti-Ž. S. D., Ing. L. A., jímž bylo rovněž provedeno dokazování. Podle závěrů nalézacího soudu je tak potvrzena pravdivost obhajoby obžalovaného, že skutečně po celou dobu jednal, spoléhaje se na poskytnuté právní stanovisko odborníka, v přesvědčení, že žádná překážka výkonu funkce neexistuje. Je tady vyloučeno, že by obžalovaný postupoval cestou účelové obhajoby, jíž by se snažil eliminovat možné následky svého protiprávního jednání, když je prokázáno, že již v minulosti, předcházející jeho trestnímu stíhání, na podporu svého konání a demonstraci jeho „souladu“ se zákonem dokládal i ono odborné stanovisko. Pokud tedy obžalovaný jednal pod dojmem poskytnutého právního stanoviska, když soud má tuto okolnost za prokázanou, pak nejednal ve formě úmyslného zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 tr. zákoníku, kterážto forma zavinění je zákonem vyžadována pro naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku. Soud tedy takto posoudil otázku nenaplnění subjektivní stránky trestného činu, přičemž uvedený právní názor je v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 5 Tdo 848/2010 ze dne 19.1.2011, s nímž se nalézací soud plně názorově ztotožnil a v jeho intencích otázku nenaplnění subjektivní stránky trestného činu posoudil. Právě s ohledem na tento učiněný závěr soud

obžalovaného podle § 226 písm. b) tr. řádu podané obžaloby zprostil, když uzavřel, že žalovaný skutek, z důvodu absence subjektivní stránky, není trestným činem.

Ačkoli soud své rozhodnutí v otázce viny obžalovaného opírá o neprokázání úmyslné formy zavinění ve vztahu k jeho jednání, nelze pro úplnost nezmínit i princip „ultima ratio“, zakotvený v ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, který je namístě, s ohledem na veškeré prokázané okolnosti jednání obžalovaného, na projednávanou věc vztáhnout a v jejím duchu posoudit. Ačkoli jednání obžalovaného by po jeho objektivní stránce bylo na místě hodnotit ve smyslu dikce citovaného zákonného ustanovení jako jednání společensky škodlivé, pokud obžalovaný bez právního titulu pobíral odměny po uvedené období, a to v celkové výši 269.042,- Kč, pak na druhé straně by i takové jednání bylo jednáním společensky škodlivým, nejednalo by se o jednání trestné, a to právě s ohledem na trestním zákoníkem zakotvenou povahu trestního práva ve smyslu zásady „ultima ratio“. [Ústavní soud](#) České republiky ve svých nálezech opakovaně zdůraznil, že trestní právo má z podstaty principu „ultima ratio“ místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou vyčerpány, neúčinné nebo nevhodné. Ochrana právních vztahů tak má být v první řadě uplatňována prostředky práva občanského, obchodního či správního, a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení chráněných vztahů naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu, je namístě uplatňovat trestní odpovědnost. V duchu zásady „ultima ratio“ tak postih v rovině trestněprávní pro soud představuje nejzazší způsob možného řešení, a to v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Oba požadavky na trestnost jednání, zakotvené ustanovením § 12 odst. 2 tr. zákoníku, musí být splněny kumulativně. Jednání musí být nejen jednáním společensky škodlivým, ale navíc takovým, u něhož nepostačí uplatnění odpovědnosti pachatele za jednání podle jiného právního předpisu. Jestliže tedy v duchu této zásady má být trestní postih společensky škodlivého jednání užit jen v krajních případech, kde nepostačí uplatnění odpovědnosti pachatele podle jiného právního předpisu, tedy nelze dosáhnout postihu pachatele za takové jednání uplatněním jeho odpovědnosti prostředky práva jiného, pak soud uzavírá, že právě ve vztahu k tomuto předmětnému jednání by bylo na místě nepohlížet na jednání obžalovaného jako na jednání podléhající režimu práva trestního, ale režimu práva civilního. Soud hodnotí škodlivý následek jednání obžalovaného jako mající povahu bezdůvodného obohacení, a proto by jednoznačně bylo na místě dosáhnout nápravy prostředky práva civilního, nikoli trestní represí v jakékoli podobě uloženého trestu. Proto ani ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku není jednání obžalovaného jednáním trestným, a to právě z důvodu možnosti uplatnit trestně právní postih až jako poslední z možných se nabízejících nástrojů práva, jimiž lze dosáhnout odpovědnosti osoby, která porušila práva druhého. I proto nelze zcela pominout, že, byť po drahé době, došlo k narovnání vztahů mezi obžalovaným a společností D. p. hl. m. Prahy, když právě tomuto subjektu měla být předmětným jednáním obžalovaného způsobena škoda na majetku, tedy tak byla založena odpovědnost obžalovaného za případně způsobené umenšení jejího majetku. V tomto směru bezesporu došlo k naplnění odpovědnosti obžalovaného za využití institutu práva civilního. Nutno rovněž akcentovat, že ze svědectví obou slyšených svědků vyplynula podstatná skutečnost, že jednání o vzájemném vypořádání vztahů bylo vedeno již od počátku doby, kdy padlo trestní oznámení, tedy již od roku 2011, avšak k uzavření samotné dohody nedošlo v krátké době od počátku jednání zejména proto, že se právní odbor D. p. více věnoval řešení problematik, jež nesnesly odkladu a byly pro společnost prioritní, zatímco ve vztahu ke vzájemnému vypořádání s obžalovaným se naskýtal dostatečný časový prostor s ohledem na plynutí promlčecí doby na případné uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení.

Soud rozhodl o nároku D. p. hl. m. Prahy, akciová společnost na náhradu škody, když tento subjekt se řádně a včas připojil k trestnímu řízení. S ohledem na povahu rozhodnutí v otázce viny, když obžalovaný byl obžaloby zproštěn, odkázal soud připojenou organizaci s uplatněním nároku na náhradu škody podle § 229 odst. 3 tr. řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat **do 8 /osmi/ dnů** od doručení jeho opisu **odvolání** u zdejšího soudu. Rozsudek může napadnou obžalovaný a v jeho prospěch osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu, a to pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Pro nesprávnost kteréhokoli výroku může rozsudek odvolání napadnout státní zástupce. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda odvolání podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícího rozsudku, jestliže tato porušení mohou způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání podané včas a osobou oprávněnou má odkladný účinek. O odvolání proti rozsudku zdejšího soudu rozhoduje Městský soud v Praze. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Práva odvolání se nemůže úspěšně domáhat ten, kdo se jej již jednou výslovně vzdal.

V Praze dne 20. března 2013

Mgr. Denisa D u r d í k o v á
samosoudce